

ærede Medlems Raad. Det ærede Medlem var saa elskværdig at henstille til Baissen, til Spekulanterne i lave Kurser, at indfinde sig under Haussen. Det er en meget elskværdig Henstilling, men Baissen er neppe saa elskværdig at lytte til det ærede Medlems Henstilling, Baissen kommer ikke under Haussen.

Det ærede Medlem sagde, at Bankmagten skal tage sine Sko af, ligesom Moses overfor den brændende Tornebusk, naar den staar overfor Statsmagten. Jeg respekterer den næsten gammelpreussiske Ærefrygt, der ligger i disse Ord, jeg kunde sige, den næsten Lasalle'ske Tilbedelse af Staten, som jeg for Resten før har sporet hos det ærede Medlem. Men desværre, Bankmagten tager ikke sine Sko af, naar den staar overfor Statsmagten. Tværtimod, de opføre Arm i Arm en meget vild Kankan, det have vi set i de senere Aar. (Afbrydelse). Ja, en Træskodans ogsaa, begge Dele. Det ærede Medlem indrømmede selv, at det er Bankerne, der regere, ere det tredie Ting, og det tager ikke Hensyn til det ærede Medlems elskværdige Henstillinger og kloge Raad.

Jeg nævnedes før Nationalbankens Forhold til Alberti, og jeg nævnedes ogsaa Privatbankens Forhold til ham. Det ærede Medlems Kritik var dér god nok, men vi savnede den Konklusion, der kunde drages deraf. Det ærede Medlem omtalte Skandalen med Grundejerbanken, Direktør Olaf Hansens Genvalg. Han erklærede, at skønt Aktionær og til Stede paa Generalforsamlingen, hvis jeg ikke tog fejl, havde han været ude af Stand til at forhindre dette. Han motiverede det med, at Aktionærerne ere et skiftende Folkefærd. Derved rammer det ærede Medlem i Hjertet af hele Aktiekapitalismen. Man taler om, at det er det private Initiativ, det personlige Erhvervsliv, der skal florere, man vil ikke have, at Stat og Kommune skulle beskæftige sig med det økonomiske Liv. Det kunne Aktieselskaberne gøre. Og nu erkender det ærede Medlem selv, at dette Styre slaar fuldstændig Klik, Aktionærerne ere et skiftende Folkefærd, de have ingen Indflydelse, og det ærede Medlem føjede til, at i det rette Øjeblik ere Aktierne altid paa de rette Hænder. Det er ikke en Gang Aktionærerne, der lede deres egne Selskaber, det er en enkelt Finansleder eller en enkelt Finanslike. Men hvorfor stopper det ærede Medlem nu op dér? Hvorfor fremsatte han hele denne Kritik af den moderne Kapitalisme og det moderne Aktievæsen uden at drage den eneste

rette Konklusion deraf, saa vidt jeg skønner? Fordi han ikke har frie Hænder til at lade sin Kritik løbe til Ende, til at drage Konklusion af sin Kritik.

Det ærede Medlem smiler, han har sikkert forleden Dag set Otto Benzons Stykke „Frie Hænder“, hvor for Resten netop den Affære, som det ærede Medlem ogsaa fremdrog, Grundsølget ude ved Grønningen, er Midtpunktet. Forfatteren lader et Sted sin Talsmand, Palle Bay, der i meget ligner det ærede Medlem (*Birck*: Nej!) — jo saaledes som han der optræder, han er radikal Venstremand, det ærede Medlem er radikal Højremand —, sige, at han ikke er Socialist, fordi der ikke er Frihed i Socialismen. Men Forfatteren er retfærdig nok til at lade Skuespillets Moral løbe ud deri, at der netop ikke er Frihed i Bourgeoisiet, netop ikke er Frihed under Kapitalismen.

Det ærede Medlem siger selv et Sted i sin Tale: Vi — og derved forstaar han de Kredse, hvori han færdes — spise alle sammen, vi ere alle gode Venner, naar vi ikke tilfældigvis hade hinanden; alle de, der bære Flip, kende egentlig hinanden, ere egentlig mere eller mindre sammen-spiste eller sammenhikkede, for at bruge et andet Udtryk af det ærede Medlem fra en tidligere Lejlighed. Det er netop Sagen. Det ærede Medlem er bundet af hele sit sociale og politiske Milieu, han har ikke frie Hænder. Han gør Tilløb til en Kritik, men han vover ikke at gennemføre den. Saaledes gaar det alle dem i hans politiske og sociale Lejr, som ere kloge og kundskabsrige nok til at faa Øjnene op for, at meget er galt i det bestaaende Samfund, men som ikke vove Springet. Der er nemlig et Spring, der maa voves, for at Baandene kunne briste. Det er Springet fra det Bourgoisi, der er interesseret i de nuværende Samfundstilstandes Opretholdelse, over i den arbejdende Klasse, som er uinteresset i deres Opretholdelse, ja, ikke blot det, men som er livsinteresseret i disse Tilstandes Ophør. Først naar det Spring voves, briste Baandene, først da blive Hænderne frie, først da føres Kritikken til Ende, og først da resulterer Kritikken i de Reformkrav, der skulle føres til Ende.

Det ærede Medlem (*Birck*) talte et Sted i sin Tale om en Motivforskydning. Det var netop i Anledning af det Grundsøl i Grønningen, hvor et Konsortium, der er financieret af Detailhandlerbanken, køber nogle Grunde af Københavns Magistrat og saa sælger dem til et andet Kon-